

Недавно я побувала в Києві. Центр столиці - це щось неймовірне – простір свободи і спротиву. Ще кілька місяців тому тут вирували історичні події. Саме тоді все вирішувалося: або Майдан встоїть і переможе, або в державі буде остаточно встановлена диктатура, а країна фактично втратить незалежність. Українська революція, яка отримала назву Євромайдан, виразилась у мирному народному спротиві, цілеспрямованій боротьбі патріотів за волю, гідне життя, за кращу долю країни.

Серед майданівців є і наші односельчани, що внесли свою лепту у загальну перемогу над злочинним режимом. Районна преса розповідала про Андрійчука Миколу, який, ризикуючи власним життям, рятував інших. Читала і про Кузьміна Івана, що відстоював свободу на Майдані зі своїми синами. На сайті є розповідь Тороуса Михайла про закладення парку Героїв Небесної сотні. Пригадую звернення Андрійчука Андрія в часописі «Саджавка» від 26 грудня 2013 року: «Триває 34 доба протистояння української нації у відстоюванні європейських цінностей життя. Світова спільнота підтримує прагнення українського народу. ... головне – ваша участь у Євромайдані хоча би на два-три дні. повірте, це не так важко. Є де поспати, нормальне харчування та транспортне перевезення.

А чим закінчиться? Закінчиться перемогою! Слава Україні! Героям слава!»

Майдан змінив усіх

Написав Катерина Федорівна

В час протистоянь на Майдані побували: Калиняк Михайло, Христан Іван, Завальнюк Іван, Горічок Петро, Грицюк Василь, Іван та Василь Гонтарюки, Тороус Ігор, Василь і Михайло Кухтар, Сербін Анатолій, Півторак Андрій, Сербенюк Василь, Федорчук Віктор. Цей список має продовження (на жаль, не знаю всіх прізвищ), але кожен євромайданівець - це окрема яскрава доля, що заслуговує на увагу. Кожен з них – частинка нашої великої української сім'ї, кожен з них розбудовував та творив Україну.

Про перебування на Майдані, побачене й пережите розмовляла з Володимиром Щербатюком. Як і більшість саджавчан, спочатку він спостерігав за подіями в центрі столиці по телевізору, а потім кілька разів виїжджав до Києва. Поділюся почутим.

30 листопада беркутівці побили прихильників євроінтеграції. Це обурило людей. Наступного дня, 1 грудня, вони вийшли на вулицю Банкову до адміністрації Президента з вимогою покарати винних. У відповідь їх жорстоко побили. Такі дії викликали ще більше обурення: народ почав споруджувати барикади. З різних куточків України поїхали до Києва прихильники Євромайдану. Спільна боротьба об'єднала людей з різних соціальних груп, молодих і старих, україномовних і російськомовних. Кожен робив те, що вмів: одні билися з беркутом, другі підносили шини, каміння, будували барикади, треті поширювали інформацію, четверті слідували за порядком, п'яті читали вірші і співали, шості готували їжу, сьомі молилися...

- Чи було страшно?

- Бували різні моменти. Так, коли беркутівці намагалися витіснити нас з площі о 4 годині ранку. Людей в той час було мало. Бажання вистояти, страх, злість і почуття, що наших зусиль може бути недостатньо, переповнювали в ту мить. Невдовзі площу заповнили люди. Ми вистояли. Ще страшніше було дивитися на встелену тілами загиблих землю. Переважно молодими людьми. 20 лютого силовики здійснили масовий розстріл протестувальників з автоматичної зброї і снайперських гвинтівок. Кулі наскрізь пробивали саморобні металеві і дерев'яні щити. За три дні загинуло близько сотні патріотів. Не від політиків, а від душі народу з'явилася назва «Небесна сотня».

Кожен день на Майдані починався з молитви і виконання гімну України. В найважчі часи молилися кожну годину і співали гімн. Священники підтримували свою паству. В центрі подій зустріли ми і настоятеля УАПЦ села Саджавка о. Мирослава Хімейчука.

Майдан змінив усіх

Написав Катерина Федорівна

- Що найбільше вразило?

- Велика кількість людей і водночас самоорганізованість, дисципліна та порядок.

Навіть зустрічаючи Новий рік, не дозволяли собі вживати алкогольні напитки. Людьми керувала ніби якась невидима сила. Вони розуміли одне одного без слів. Бог явно допомагав Україні. Коли треба було – послав сніг: його насипали в мішки і уклали барикади. Щоб люди не мерзли – у лютому стало тепло, як у березні. Коли повстанці палили шини, то дим направлявся у сторону ворога...

Також я в захопленні від української молоді. У сутичках на Грушевського, Інститутській, на Майдані Незалежності всі були вражені безстрашністю молодих людей, відчувалося, що вони не бояться смерті.

Основне завдання тепер для всіх нас – продовжити шлях, відкритий Революцією Гідності, щоб смерті героїв Небесної сотні були немарними, щоб життя в нашій країні ставало кращим. Найперше - маємо провести люстрацію влади. Хто був у владі, працював нечесно, обкрадав народ, має понести покарання. Громадянське суспільство має активізуватися і проконтролювати ці процеси. На місце злодійкуватих чиновників повинні прийти справедливі і чесні люди, які керуватимуться інтересами народу, а не своїми власними.

Майдан змінив усіх, ми всі відповідальні за наше майбутнє.

Майдан змінив усіх

Написав Катерина Федорівна

Майдан змінив усіх

Написав Катерина Федорівна

Майдан змінив усіх

Написав Катерина Федорівна

